

for Patenter, siger ikke desmindre, at man vilde „ingen Uret“ gjøre, dersom man gif den Bet. Og jeg skal nu vise et bestemt Exempel paa, at man er gaet den Bet. Det var nemlig ligeoverfor Fotografisens Opfindere. Der blev sluttet en Kontrakt med Daguerre og Niepce i Maret 1839, hvorved de fik en Belønning af Statskassen, saaledes at Opfindelsen kom til at tilhøre Almenheden. Naar jeg siger Daguerre og Niepce, er det forøvrigt ikke nøiagtigt, thi Niepce var død, og det var hans Søn, som traadte i hans Sted; men det forandrer ikke Sagen. — En Indvending, der har været gjort, hvis jeg ikke huffer feil, fra den ærede Indenrigsministers Side i Landstinget, er det, at man ved Patentloven vilde undgaa „Hemmelighedskravet“. Denne Indvending tror jeg ikke, det er mulig at fastholde. Jeg beder undskyld, hvis jeg ikke skulde referere nøiagtigt; men det er saa længe siden, jeg har læst disse Forhandlinger i Landstingstidenden. Jeg vil med Hensyn til denne Indvending gjøre opmærksom paa, at der jo Intet er, der tvinger Folk til at tage Patent, og jeg kan nævne et meget slaende Exempel paa, at en Mand har tjent en umaadelig Formue ved at bevare sin Hemmelighed; det er nemlig Krupp, Forsærdigeren af de bekendte Kruppiske Kanoner. Jeg veed ikke, i hvor mange Aar han har bevaret sin Hemmelighed, men det er i alt Fald over 15 Aar. Det vilde være muligt at nævne flere Exempler. — Men det var jo rigtignok ønskeligt, om man lige overfor en vigtig Opfindelse kunde drage den fra Opfindereis over i hele Samsfundets Sie; om det er muligt, veed jeg ikke, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa en Ytring, som forekommer mig ret interessant, og som findes i den bekendte „Dictionnaire de Politique“ af Maurice Bloch, hvor han, idet han omtaler „Eiendom“, siger, at der flere Gange har været Spørgsmaal om, om ikke Expropriationsgrundsaetningen kunde anvendes ogsaa paa Frembringelser paa aandelige Omraader f. Ex. Opfindelser. Man har maaste, tilføjer han, været altsor varsom med at gaa frem i den Henseende. Han henviser saa til andre Bærker, som det ikke har været mig muligt at finde; jeg syntes dog, jeg vilde fremdrage denne Bemærkning — Det er altsaa ikke min Mening, at man skulde fuldstændig slaa en Streg over alle Patenter, uden at sætte det Ringeste i Steedet for. Jeg mener nemlig, at man vel skulde bestemme, at Eneret til industrielle Opfindelser ikke for Fremtiden burde meddeles, medens de hidtil gjældende dog naturligvis skulde bevare deres Kraft; men paa den anden Side vilde jeg gjerne have, at der skulde kunne tilflyde Opfinderen visse Fordele. I det foreliggende Lovforslag staar der en Bestemmelse, — jeg huffer den ikke nøiagtigt, men Meningen er dog, at der skulde løses Næringsbevis ogsaa for Opfinderen. En Opfindelse skulde henses under den Næringsdrift, hvortil den nærmest hen-

hører. Det er netop et af de vanskeligeste Punkter, som Udlandet har havt saa ondt ved at gennemføre i sin Lovgivning, fordi man ikke har kunnet finde noget Fyldestgjørende i den Henseende. Det forekommer mig netop, at man her kunde give Opfinderen en Belønning ved at bestemme, at, forsaavidt en Opfindelses Udøvelse som Næring ikke med Lethed lod sig henses under nogen af de Næringer, til hvis Drift der kræves særlige Betingelser, navnlig Borgerkab eller Erhvervelse af Næringsbevis, saa skulde den regnes som fri Næringsdrift, og saa skulde Handelen med de ved Opfindelsen frembragte Produkter være fri. Der kunde naturligvis være Undtagelser. Jeg skal saaledes henpege paa de to første Punkter i Lovforslagets § 21, hvorefter et Patent er ugyldigt, naar Opfindelsens Udøvelse er stridende imod den offentlige Orden eller imod Sædeligheden o. s. v. Det er imidlertid ogsaa en Ting, som har sin store Vanskelighed at afgjøre, om Opfindelsen er stridende imod den offentlige Orden m. m., thi det er Noget, som meget ofte først viser sig senere, og som det ikke er muligt at afgjøre strax. For det Tredie skulde jeg for mit Vedkommende være meget villig til at gaa ind paa den Bestemmelse, som er indsat i det andet Thing, den nemlig, at der skulde nedsættes en Kommission til at foretage Prøvelse af industrielle Opfindelser. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at det maaste kunde være rigtigere at sammensætte denne Kommission noget anderledes, og at det i det Mindste vil være billigt, om den polytekniske Lærestalt, som hidtil har maattet bære Løstet, fik Leilighed til at vælge i det Mindste et af Medlemmerne eller maaste de to i Forbindelse med Universitetets naturvidenskabelige Fakultet. Dette er dog Enkeltheder, som jeg ikke skal opholde mig videre ved; men derimod skal jeg udtale, at jeg tror, det vilde være ønskeligt, om en saadan Kommission maatte have Tilladelse til at tilkalde f. Ex. to andre sagkyndige Medlemmer. Naar der f. Ex. foreligger en militær Opfindelse, saa maatte det vistnok være nødvendigt at tilkalde militære Sagkyndige. Derimod mener jeg, at en saadan Kommission med det Formaal, jeg tilsigter med den — hvad jeg strax skal komme til at omtale —, nødvendigvis maatte forpligte sig til at iagttage ubrødelig Tausch, i alt Fald i en vis Tid, med Hensyn til de Opfindelser, med hvilke den saar at gjøre. For det Fjerde mener jeg, at, dersom man skulde oprette en saadan Kommission, saa skulde det naturligvis kun være uformuende Indlændinge, som skulde kunne nyde Godt af den, idet det jo nemlig maatte forudsættes, at en Opfinder, som har tilstrækkelige Midler til at iværksætte sin Opfindelse, ikke skulde have Tilladelse til at benytte Statens Hjælp til at faae ligesom et Slags aabent Brev — et Patent kunde man gjerne sige, efter Etymologien — paa, at hans Opfindelse var en formaalstjenlig Opfindelse. Min Mening dermed er nemlig, at,